

Debora maakt meerdere wonderen mee in een leven vol pijn en verdriet

'Ik voelde me net Maria.

Na de geboorte van zijn oudste kind, krijgt Marco het advies om zijn ouders nog maar niet te bellen. De situatie is té kritiek, misschien zouden zijn vrouw en kind het niet eens overleven. Inmiddels zijn we zeventien jaar verder. Debora van Rooijen (41) kan het gelukkig navertellen en ook met Daan (17) gaat het goed. Het trauma rond zijn bevalling en de verschrikkelijke gevolgen daarvan, hebben de jaren heel donker gemaakt voor het gezin. Maar er zijn ook wonderen gebeurd. Daarvan zijn dochters Feline (3) en Sifra (1) het levende bewijs.

• Frieda van de Geest

De eerste zwangerschap van Debora verloopt spannend vanwege bekkenklachten, een extreem hoge bloeddruk en uiteindelijk zwangerschapsvergiftiging. „Ik had het HELLP-syndroom,” vertelt Debora. „Ik belandde met 34 weken in het ziekenhuis. Na drie weken werd de bevalling ingeleid. Achteraf hadden ze Daan veel eerder moeten halen. Op het moment van zijn geboorte waren we allebei doodziek. Ik was te zwak voor een keizersnede en toen Daans hartslag wegviel, moest hij er onmiddellijk uit. Zonder persweeën, knipten ze me open en trokken hem eruit. Hierdoor is alles van binnen kapotgetrokken. Het was gruwelijk.”

Debora kan het nog steeds niet met droge ogen vertellen. „Er is zo ongelooflijk veel mis gegaan, dit had echt niet hoeven. Ik heb meerdere therapieën gevolgd om het te verwerken. Ik ben ontzettend boos geweest en heb veel last gehad van herbelevingen. Ik kon geen ziekenhuis meer zien, maar dat moest wel, want lichamenlijk was ik ook kapot.”

NOOIT MEER LOPEN

Na de traumatische bevalling zijn Debora's ingewanden verzakt en heeft ze voortdurend last van ernstig ongemak en pijn. Haar bekken wordt vastgezet met een grote plaat en er komen schroeven in haar rug. Artsen zeiden stevast dat ze nooit meer zou kunnen lopen. Maar Debora weigert het te geloven. „Ik was nog zo jong! Ik bleef maar dromen, hopen en bidden dat het beter zou gaan. Ik wilde overal een second opinion, schreef brieven met mijn verhaal naar talloze artsen. Vaak hoorde ik niks, soms mocht ik komen, maar het toekomstscenario bleef hetzelfde. Ik moest leren leven met deze pijn en zou nooit meer beter worden. Het maakte me depressief en tegelijk enorm strijdlustig.”

GEEN LIEFDE

Daan komt na zijn geboorte in de couveuse en al vrij snel blijkt dat hij het wel gaat redden. Een grote opluchting. Debora kolft de eerste maanden moedermelk voor hem af, het is het enige wat ze voor hem kan doen. Doordat hij het in de buik van Debora zo zwaar had, blijken zijn darmen niet goed te werken. Zowel Daan als Debora komen jaren achterelkaar ongelooflijk vaak in het ziekenhuis terecht. „De impact is enorm. Ik ben zo boos geweest op God. Op een gegeven moment bad ik ook niet meer. Ik kon niks, jarenlang lag ik alleen maar op bed. Ik kon niet voor mijn kind zorgen. Soms voelde ik niet eens liefde voor hem. En ook niet voor mijn man. Ons huwelijk heeft zwaar geleden. Marco moest overal alleen naar toe. Dat hij voor mij moest zorgen, bleek bij ons niet goed te werken. Hij wilde het met liefde doen, maar het klopte gewoon niet. Gelukkig kwam er thuiszorg om mij te helpen douchen bijvoorbeeld, maar wat vond ik dit allemaal verschrikkelijk. We hadden ons leven zo anders voorgesteld. Dat wij het samen gered hebben, is een groot wonder van God!”

'EN TOEN WAS DAAR INEENS DE DEBORA DIE WEER DINGEN KON'

THUIS WILLEN ZIJN

Af en toe zijn er lichtpuntjes. Artsen die nog mogelijkheden zien, revalidatietrajecten die iets brengen. „Op een gegeven moment zijn mijn schroeven verwijderd uit mijn rug. Het was de zoveelste operatie, maar ik was daar blij mee. Deze arts geloofde in mij. Hij adviseerde mij een ligfiets en die hebben

we toen geregeld. Dit vergrootte mijn wereld en was zoveel fijner dan een scootmobiel. Ik kreeg weer plezier!”

Debora probeert zoveel mogelijk een normale thuissituatie te creëren voor haar gezin. Haar grootste geluk is het simpelweg thuis kunnen zijn. Mooie herinneringen zijn de avondvierdaagse-avonden waarop de halve klas van Daan met haar meelift op de scootmobiel. En de uitstapjes die er af en toe zijn, al moet ze daar vervolgens dagen van bijkomen.

Op een bepaald moment krijgt Debora de mogelijkheid om nog één keer een intensief revalidatietraject in te stappen. Hiervoor moet ze drie maanden opgenomen worden in revalidatiecentrum Heliomare in Wijk aan Zee. „Ik wilde dit niet. Ik wilde het huis niet uit. Niet weer. Niet zo lang. Wat heeft dat een hoop strijd en tranen gekost. Maar Marco overtuigde me: 'het is de laatste optie, Debora, geef het nog één kans!'. En ik ging, maar wat had ik een heimwee. Daan kon het ook niet handelen dat ik het huis uit moest. Hij zat inmiddels in groep 7. Het was verschrikkelijk, maar ik ben achteraf heel dankbaar dat ik ben gegaan. Toen ik thuis kwam, kon ik namelijk lopen en ik ontdekte dat bewegen weer leuk kon zijn!”

Heliomare brengt een ommekeer. Het traject is sterk gericht op lichaam én psyche, op de groei van zelfvertrouwen. „De pijn is niet meer de baas, ik ben de pijn de baas!” Ze ontdekt hierdoor dat er fysiek meer mogelijk is dan gedacht. „Artsen denken alles weg te kunnen opereren, maar dat is niet altijd de oplossing”, weet Debora inmiddels. „In Wijk aan Zee heb ik alles opnieuw geleerd. Mijn grote wens om op blote voeten door het zand te lopen is daar aan het strand uitgekomen. Na die drie maanden intern heb ik de rollator op Marktplaats gezet. Ik moest geloven dat ik die niet meer nodig had. Ik kreeg vervolgens nog een tijd dagbehandelingen in De Trappenberg. Zij hebben me bij het laatste stukje geholpen. En toen was daar ineens de Debora die weer dingen kon. Ook dat was wennen voor ons allemaal.”

NOG EEN KINDJE?

Na Heliomare wil Debora dolgraag met haar gezin naar Oostenrijk. „Het was een unieke vakantie. Ik stond ge-

woon op een berg en kon daar lopen! Ik was enorm onder de indruk van Gods aanwezigheid en begon weer te dromen. Nog later waren we in Italië en stonden Marco en ik met onze voeten in het water. Daar vroeg Marco me of er niet nog een kindje zou kunnen komen. 'Je bent niet wijs!' zei ik. Maar... het maakte wel iets bij me los. Zou het nog kunnen? Ik ging in de weken na de vakantie in gesprek met God. En ik vroeg het mijn revalidatiearts. 'Als jij vertrouwt dat je lichaam dit kan, dan kan het,' zei hij. 'Maar het zal niet makkelijk worden.' Marco en ik besloten te onderzoeken of het medisch nog kon. Omdat ik al jaren niet meer menstrueerde, door alle lichamelijke problemen, was dit niet aannemelijk. De gynaecoloog maakte een echo om dit te onderzoeken en tot ieders grote verbazing zei hij: 'maar er zit al een vruchtje!’”

'GOD DOET NOG STEEDS WONDEREN EN LAAT GEEN BIDDENDE MENS ACHTER..'

Debora schiet helemaal vol als ze dit vertelt. „Ik voelde me werkelijk Maria! Dit kón toch niet! Artsen stonden perplex. Vol ongeloof zaten Marco en ik in de auto en we konden maar één conclusie trekken: God bestaat echt. Hij doet nog steeds wonderen en laat geen biddende mens achter...”

ANGST EN VERWONDERING

Met de enorme verbazing, komt ook de zwaarte van het nieuws hard aan. Het gezin is bang voor dat wat komen gaat, maar de zwangerschap vordert en daarmee ook de verwondering. Daan is inmiddels dertien jaar en ziet erg uit naar de komst van een broertje of zusje. Debora staat uiteraard onder strenge begeleiding, ook nu is haar bloeddruk hoog, het is allemaal erg spannend. Uiteindelijk komt Feline via een geplande keizersnede op 10 augustus 2019 ter wereld. „Marco had gezegd dat hij zijn geluk niet op kon als het een meisje zou zijn. En daar was ze! Haar naam betekent 'God geneest'. We zien zo duidelijk Gods Hand hierin.”

Feline wordt verkrampd en met een zware hersenschudding geboren,

Ik kón niet zwanger zijn!

doordat ze maandenlang met haar hoofdje tegen de plaat in Debora's bekken heeft gezeten. „Ze was een huilbaby, had ernstige reflux en heeft last van allergieën. Pas na anderhalf jaar stabiliseerde dit en toen... bleek ik totaal onverwacht opnieuw zwanger te zijn....”

Ze is even stil. „Ook nu waren we superblij en dankbaar. Maar tegelijk was daar ook de gedachte: 'wow, wat pittig!' Ik wist precies wat me te wachten stond en zo ging het ook. Opnieuw een zware zwangerschap, opnieuw een keizersnede en een kindje dat verkrampt en met pijn ter wereld kwam. Maar ook opnieuw dat enorme wonder van nieuw leven mogen ervaren. Wie had dat gedacht! Ik zie echt Gods grootheid in ons verhaal en daarom hebben we onze tweede dochter Sifra Hannah genoemd: 'schoonheid' en 'genade van God.'”

VERTROUWEN

Feline en Sifra zijn nu twee blije peuters die een enorme vreugde in het gezin brengen. Daan is dol op zijn zusjes en andersom. Debora en Marco zijn intens dankbaar voor hun kinderen. „Maar er zijn ook nog steeds zorgen, omdat ik na de bevallingen van binnen niet goed hersteld ben. Daarvoor moet ik binnenkort geopereerd worden. Ik zie er als een berg tegenop. Weer een zware operatie, weer revalideren. Plus daarbij een nare strijd met de zorgverzekering over de vergoeding. Ik wil niet klagen, maar het maakt mij soms wel onzeker. Soms snap ik niet hoe Gods wegen gaan. Tegelijk weet ik zeker dat Hij me ook hier doorheen helpt. En daarom ga ik in vertrouwen de toekomst tegemoet. Ik kan niet wachten om weer met de bakfiets door het dorp te crossen. Heerlijk alle speeltuintjes langs met de meiden!”

☑ Het gezin Van Rooijen. Boven (van links naar rechts): Sifra, Marco en Daan. Onder: Debora en Feline.